

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: I. G.**, zastoupen Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, Plzeň, Na Jíkalce 13, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 60 Az 197/2004 - 39 ze dne 12. 5. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2004, č. j. OAM - 2980/VL - 10 - 17 - 2004, kterým byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta jeho žádost o azyl podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť se domnívá, že napadené rozhodnutí je zatíženo nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, týkající se splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení azylu. Nevybírávavý způsob, jakým věřitel prostřednictvím vyděračů jedná, považuje za zásah do soukromého života a obtěžování na veřejnosti a v tomto způsobu pronásledování spatřuje naplnění významu pojmu pronásledování ve smyslu § 2

odst. 6 zákona o azylu, neboť je přesvědčen, že nedosáhne účinné ochrany ze strany ukrajinských státních orgánů. Toto jednání považuje za pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, neboť vyděrači mu znemožňují shromažďovat se se svou rodinou na Ukrajině na veřejnosti a tato okolnost by mohla svědčit pro některý ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Krajskému soudu dále vytýká, že se s ohledem na popsanou situaci nevypořádal s otázkou, zda v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Jednáním věřitele a jeho vyděrače mu hrozí újma na zdraví či života, kterážto okolnost spolu se spořádaným životem v České republice (dále jen „ČR“) by mohly zakládat důvod pro udělení humanitárního azylu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil, věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jeho rozhodnutí ve věci azylu i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a odkázal na obsah správního spisu s výpověďmi stěžovatele, které učinil v průběhu správního řízení a na vydané rozhodnutí. Stěžovatel v kasační stížnosti nekonkretizoval, v čem spatřuje nezákonnost, proto u souzené věci nelze přisvědčit tvrzenému důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stížní námitka ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu nemůže být podle judikátů soudu důvodná. Žalovaný navrhl zamítnout kasační stížnost a nepřiznat odkladný účinek pro nedůvodnost.

Ze správního spisu plyne, že stěžovatel pobýval v ČR několikrát, před podáním žádosti o azyl přicestoval dne 6. 6. 2004 s platným vízem do 13. 8. 2004 a následně do podání žádosti o azyl zde žil nelegálně a žádostí o azyl by chtěl legalizovat svůj pobyt v ČR, když již obdržel správní vyhoštění. O azyl požádal 7. 10. 2004. Žalovaný jeho žádost jako zjevně nedůvodnou zamítl, neboť neshledal v žalobcových tvrzeních nic, co by bylo možno podřadit pod azylově relevantní důvody – potíže se soukromými osobami mají finanční podtext a legalizace pobytu na území ČR nemají žádnou spojitost s důvody pro azylové řízení relevantními. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, v níž citoval ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3 správního řádu a § 12 zákona o azylu, které měl žalovaný při svém rozhodování o stěžovatelově žádosti o azyl porušit a odkázal na to, co uvedl ve své žádosti o udělení azylu a v protokolu o pohovoru s orgány Ministerstva vnitra. Krajský soud žalobu zamítl, když konstatoval, že důvody, které stěžovatel uvedl, nejsou podřaditelné pod žádný důvod vymezený v § 12 zákona o azylu, ač mohou být z jeho pohledu závažné, a nejsou těmi důvody, pro které by měl být azyl udělen. I když stěžovatel ve své žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti ve vztahu k porušení jednotlivých ustanovení správního řádu, krajský soud se jimi zabýval a dospěl k závěru, že ve správním řízení nedošlo k porušení žádného namítaného ustanovení správního řádu. Podle názoru soudu žalovaný ve svém rozhodnutí nepochybil, pokud hodnotil žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou, neboť žalobce nebyl pronásledován z důvodu uplatňování politických práv nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství nebo politického přesvědčení. Soud posoudil žalobu jako nedůvodnou, když ve shodě se správním orgánem dospěl k závěru, že žalobce zákonné předpoklady pro udělení azylu nesplňuje a žádost o udělení azylu jako zjevně byla v souladu se zákonem zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Rozsudek byl stěžovateli doručen 20. 6. 2005, kasační stížnosti napaden dne 29. 6. 2005 (kasační stížnost podána k poštovní přepravě dne 28. 6. 2005).

Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a je přípustná, neboť míří na právní posouzení věci krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a na základě řádně a přípustně uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní /dále jen „s. ř. s.“).

Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu proto, že se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda v jeho případě byly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu; k uvedené námitce lze pouze uvést, že nebyla v řízení před krajským soudem součástí žalobních bodů, a to ani v jakkoliv obecné podobě. Krajský soud se tedy otázkou možnosti udělit stěžovateli humanitární azyl nezabýval a ani nemohl. Poněvadž ve správním soudnictví je soud vázán rozsahem a důvody žaloby (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), lze účinně v řízení o kasační stížnosti namítat pouze to, co již stěžovatel učinil předmětem soudního přezkumu (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nepřípustnou je tedy námitka, která nebyla v řízení před krajským soudem uplatněna, ač v tom stěžovateli nic nebránilo. Touto námitkou se Nejvyšší správní soud jako nepřipustně uplatněnou zabývat nemohl.

Pokud jde o námitku mířící na právní posouzení věci, totiž že stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a že tedy krajský soud věc nesprávně právně vyhodnotil, tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí. Skutkové okolnosti odchodu z Ukrajiny stěžovatel jasně popsal ve svém pohovoru uskutečněném dne 12. 10. 2004, přičemž neuvedl žádné politické aktivity. Základní podmínkou pro udělení azylu je totiž pronásledování ze strany státních orgánů, kterým se rozumí podle zákona o azylu (§ 2 odst. 6 ve znění účinném v době rozhodování žalovaného) ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna úřady v zemi původu žadatele o azyl nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovýmto jednáním. Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl, že zemi svého původu opustil na turistické vízum, aby unikl věřitelům, kteří po něm požadovali další finanční prostředky za opožděné zaplacení dluhu, což odmítl a po neúspěšném pokusu o podnikání na Ukrajině a v České republice byl několikrát před tím za prací, lze konstatovat, že se jednalo o těžkosti ekonomické povahy. Vzhledem k tomu, že platnost jeho víza skončila 13. 8. 2004 a dále žil na území ČR nelegálně, je nesporným důvodem podání žádosti o azyl snaha legalizovat si zde pobyt po rozhodnutí o vyhoštění. V těchto tvrzeních a skutečnostech nelze shledat jakýkoliv prvek poukazu na přímé či nepřímé pronásledování ze strany státních orgánů země původu. Správní orgán tedy aplikoval správnou právní normu (§ 16 odst. 1 písm. g/ zákona o azylu) a krajský soud se ve svém řízení nesprávnosti při výkladu tohoto ustanovení nedopustil.

Poněvadž krajský soud věc posoudil po právní stránce správně, Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na rozhodnutí ve věci samé, nebylo třeba rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť nebyl v řízení úspěšný, žalovanému podle soudního spisu žádné náklady nevznikly, proto bylo rozhodnuto, že se mu jejich náhrada nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu